

νίθων καὶ πάντων, τῶν ἀνγκυαίων τῷ βίῳ, ἐν ἀφθονίᾳ. Ἐκπλήτ-
 τετχι μόνον, διότι δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς τὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτή-
 ρος, τὸν χρυσοῦν τοῦ ὑλάχιστον, τοιαύτη ἐξοχότης ὦν, ἀπο-
 δίδει δὲ τοῦτο εἰς τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν τῆς κοινωνίας.
 Ζῆ ὁμῶς καλῶς καὶ εἶνε πάντοτε αἰσιόδοξος καὶ ηὐχαριστη-
 μένος. Ἡ φήμη καὶ ἡ πελατεία του δὲν ἐλαττοῦται καὶ τίς
 οἶδε πόσας καὶ πόσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις θὰ στείλῃ ἀκόμη εἰς
 τὸν Ἄδην, ἕως οὐ μεταστῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ Ἡλύσια τῆς
 ἀποκολοκυνθώσεως.

Θ' ἀφήσῃ ὄνομα καὶ ἐποχὴν· θὰ γίνῃ δὲ βεβαίως σκέψις.
 Ἰσως μάλιστα καὶ διαγωνισμός, περὶ τοῦ καταλλήλου αὐτῷ
 ἐπιτυμβίου. Νομίζω ἐν τούτοις, ὅτι τὸ μόνον, καθ' ὅλα ἀντά-
 ξιον αὐτοῦ, ἐπιτύμβιον θὰ εἶνε τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο :

Αὐτός, ποῦ τὸ ἀνθρώπινο δολοφονοῦσε γένος,
 Ὁ Κύρ Ἄνδρέας ὁ γιατρός, ἐδῶ εἶνε θαυμέμενος.
 Φυλάξου, μὴ τὸν δέχῃσαι στὸν Ἄδην, Περσεφόνη.
 Εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ξαναθανατόνη!

Ἄργος, Ἰούλιος, 1891.

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ἡ παρρησία ὁμιλεῖ περὶ τῶν παρόντων ὡς νὰ ἦσαν ἀπόντες·
 ἡ εὐγένεια ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἀπόντων ὡς νὰ ἦσαν παρόντες.

Ἄγαπῶντες τοὺς φίλους μας ὑπακούομεν, χωρὶς νὰ τὸ ὑπο-
 πτεύωμεν, εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐντολήν : « Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχ-
 θροὺς ἡμῶν. »

Ἐν τῇ δυστυχίᾳ σου ἐάν σε ἐγκαταλίπῃ ὁ φίλος σου, μὴ
 λυπῆσαι· δὲν ἔχασες τίποτε.

Ὅλοι αἱ γυναῖκες ἔχουν πνεῦμα πλὴν ἐκείνων αἱ ὁποῖαι νο-
 μίζουσι ὅτι ἔχουσι.